

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 328. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608064828720/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

Da – et Lys – en Hånd over hans –

Kommer han alt, barmhjærtigt, at stille sit Åsyn i mits Sted, den Seendes i den Blindes? at fri mig fra Ansvar? Var Guddoms Herlighed og Gruen så brat til Ende?

«Steffan dog, Steffan, hvad er der? Jeg syntes jo nok, jeg ikke hørte dig komme i Seng, og her ligger du?»

Olof's Øjne md i hans i et Spiddelys' Skær – og hans Hånd, kølig, over Såret.

«Hm nå, ser vi det! Det var hende.»

Ja hende – Omkring ham Gæstestuens blå Tapet, dens hvide Dørkarm og fra Skyggen Polhems Urets: «I Dag som i Går!»

Det var endnu Sancta Lucia-Nat, og langt til den ukendte Gud. Men nær til hende.

Ja, lyt: hendes Åndedræt dér bag Døren, hans Træls og Gudindes, hans Bruds og Offers ...

Og blind, i sit Blod, greb han Vennens Hænder:

«Olof, hvem bliver det, Brynte eller mig?»

Nys: en Bøn om at fries, nu: et Råb om at bindes ...

«Det véd jeg ikke.» Olof dyppede en Klud i Skålen med Grankvistene på Bordet, «kun ikke mig!»

Steffan søgte hans Øjne gennem Lyset, hans Varulve-Bryn, hans hungrede Tand.

Olof – nej, han havde ikke vist sig derinde i Spejlet. Han stod ét Skridt derfra, men han var ikke trådt det ...

«Men – hvorfor ikke dig?» hviskede han angst.

Olof vred Kluden op og rørte Sårets Mund med sin Faders, Kirurgens øvede Hånd.

«Jh, fordi – Kan du huske en Aften på Morgongåfva, Farbroder Anselm læste højt for os af «Wilhelm Meisters»? Susanna gabede og sov hele Tiden, lige til Farbroder læste Philines Ord til Wilhelm: «Wenn ich dich lieb habe, was geht's dich an?» Da vågnede hun med Et, blussende rød, så sig truende om – og rakte Tunge ad mig, som havde jeg sagt de Ord til hende. Og det havde jeg da også, forlængst! han bandt varligt over Såret.

«Olof,» Steffan rørte let hans Finger med sin Kind, «så elsker Du hende dog.»

«Elsker?» Olof lo, «nej, det er just det Fejle! Det overlader jeg til Jer. Jeg elsker ikke – min Nødtorf! Altså rager min Elskov hende ikke.»

Steffan foer sammen, som skar Olof i hans Sår i Steden for at forbinde det.

»Lig stille!» knurrede Olof. »Nej, jeg har ikke Eders Undskyldning! Og dog er jeg mer undskyldt end I: jeg er mig den Løgn bevidst. Og derfor fri.»

Steffan lukkede Øjnene. Fri som han havde tryglet – fri for Guds Ansvar – og Dom ... Han løftede Panden – jo, fri ved Olofs Hånd, for Spejlet og sig selv, sit Blods Offer og Lænke ...

Ti på »Bjærgets»: dets røde Kresløb: Frugt og Gødning og Frugt påny! Ingen Gud, ej en Gang en ukendt, kun den evige Nødtorft: fortære og fortæres ...

Men – nej! nej! Før leve, med Risiko for at dø! ofre Kærlighed for den Kærlighedsløse! For selv blive Gud: føde ham, som ej var til – og som var uundværlig! Købe ham, om han så kostede al Verden! Al Verden? Ja, »Bjærget» og Steffan selv! I Døde, tag mig blandt jer, jeg vil dø Eders Død, at vinde mig og Eder Livet: Gud!

Men Brynte, som hun skubbede Spejlet imod: Nødtorften, »Bjærgets» Lov, som hun, dets Datter, elskede – Jærnet, den evige Død, skulde den da sejre over denne Slægt som over alle andre, dyrkes som Gud, at til Tak opsluge sine Tilbedere? Eller – erkendes som Guds Formidler: Ejenden, der blev Tjener: forløste sine Fanger ved at dræbe dem og selv forgik i deres Offer – nej, *udløstes* ved sig selv: ved Jærnets Jærn, Blødet – Gud, opstanden af sit eget Element?

»Men Olof, hvem da? Brynte eller mig?»

»Det véd jeg ikke.» Olof rejste sig og tørrede sine Hænder, – og det er da også ligegyldigt! Blot én af Jer! En Arving til »Bjærget» skal jo findes!» han lo.

Ligegyldigt – når Arving fandtes! og Forfædre ... når »Bjærget» bestod!

Men – nej, for Olof bestod det ikke, ikke for den, som ej elskede sin Nødtorft! Med ham fødtes det, og med ham blev det dødt!

»Ja, ja, God Nat da med dig, Steffan. Gå du nu til Ro – med den Tak, hun gav dig!» Olof lo, og Steffan tog sig til Såret.

Vilde Nødtorften ej elskes? »Bjærget» ej frelses? Var det Gud og Menneskene dets Ofre? Var Steffan Oprøret, den Vanskabte, og Brynte og Susan Guds Tjenere, med Døden bag sig – og ingen bag den?

Hvorfor skreg Susan da for sin Brudgom i Spejlet? for Margit